

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ניכפרו אדיוס הכפורים. על כפרת שער הנעשה בחוץ שאין זה ידיעה בתחלה ויש זה ידיעה בסוף: **הא אמרינן.** לקמן אחת בשנה כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה וזע"ג דהאי בשעיר הפנימי כתיב **הא איתקוש להדדי כדאמר במתני' [ב.] קס"ד כל חד וחד מחזריה גמר.**

- (א) [לעיל ט.ז.] (ב) [לעיל ט.ז.] (ג) [לעיל ט.ז.] (ד) [לעיל ט.ז.] (ה) [לעיל ט.ז.] (ו) [לעיל ט.ז.] (ז) [לעיל ט.ז.] (ח) [לעיל ט.ז.] (ט) [לעיל ט.ז.] (י) [לעיל ט.ז.] (יא) [לעיל ט.ז.] (יב) [לעיל ט.ז.] (יג) [לעיל ט.ז.] (יד) [לעיל ט.ז.] (טו) [לעיל ט.ז.] (טז) [לעיל ט.ז.] (יז) [לעיל ט.ז.] (יח) [לעיל ט.ז.] (יט) [לעיל ט.ז.] (כ) [לעיל ט.ז.]

ואיתקוש שעירי רגלים לשעירי ראשי חדשים מה שעיר דראש חודש במילתא דקודש מכפרי אף שעירי רגלים במילתא דקודש מכפרי וכי תימא ניכפרו אדראש חדש הא אמרינן: **אותה אותה נושא עון ואין אחר נושא עון וכי תימא ניכפרו אדיוס הכפורים הא אמרי' 2** אחת בשנה **כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אמאי מכפרי אי על שיש בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף האי בר קרבן הוא אי על שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה אי על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר על כרחך אינו מכפר אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה כו':**

1. מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יי'.
2. ויהיה זה לכם לקחת עולם לכפר על בני ישראל מקל חטאתם אחת בשנה ויש באשר צוה יי' את משה:

3. ויקרא טו לד אלה תעשו לפני במזבחתכם ונדבתיםם לללתיכם ולמנחותיכם ולזבחיכם ולשליחיתכם: במדבר כט טו
4. סלה כל אצורי ארצי בקרבי קרא עלי מועד לשבר בחורי גת דרך ארצי לבתולת בת יהודה: איכה א טו
5. שעיר עזים אחד חטאת מלבד חטאת הכפרים ועלת התמיד ומנחתה ונסביתם: במדבר כט יא

מוסף רש"י

שעיר ושעיר. שער הזה מלי למיכתב כטולו ומתיב ושער, וי"ו מוסף על ענין ראשון הקדש (ועל טו). קרא עלי מועד. מנח דשילוח מרגלים מלוי מלוי וכלו ארבעים ידיו כ"ג נזף נזף נזף נזף דמענת, והוקבע להם בו כפיח לזרות, ויום שיבו המדע קריו מועד (פסחים טו). דאמר קרא אחת בשנה. מרי וימי כתיבי אחת בשנה. וכפר חזון על קריתו אחת בשנה בשנה טעמת הכפורים אחת בשנה יכפר, גרשיה דקרא ספק אחת לכפר על קריתו, ודשנין מניה וכפר אחת, שאין כלן אלא כפרה אחת ולימד שאינו מכפר כפרה אחרת, ובספיה דקרא ספק יכפר לכשנה, דכתיב אחת בשנה יכפר, לומר שאין אחת מכל קרבנות השנה מכפר כפרה זו אלא זה בלדד (ועל טו).

ואיתקוש שעירי הרגלים לשעירי ראשי חדשים מה שעיר דראש חודש במילתא דקודש מכפרי אף שעירי רגלים במילתא דקודש מכפרי וכי תימא ניכפרו אדראש חדש הא אמרינן: **אותה אותה נושא עון ואין אחר נושא עון וכי תימא ניכפרו אדיוס הכפורים הא אמרי' 2** אחת בשנה **כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אמאי מכפרי אי על שיש בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף האי בר קרבן הוא אי על שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה אי על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר על כרחך אינו מכפר אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה כו':**
אמר ר' חמא בר ר' חנינא טעמא דר' מאיר אמר קרא שעיר ושעיר הוקשו כל השעירים זה לזה וי"ו מוסף על ענין ראשון קסלקא דעתך כל חד וחד מחבריה גמר והאמר ר' יוחנן כל התורה כולה למידין למד מלמד חוץ מקדשים שאין למידין למד מלמד הא לא קשיא כולה מקמא גמרי תינה כל דכתב ביה ושעיר עצרת ויהי"כ דלא כתב ביה ושעיר מגולן אלא אמר ר' יונה אמר קרא אלה תעשו לה' במועדי' ה' הוקשו כל המועדי' כולן זה לזה: והא ר"ח לאו מועד הוא איברא ר"ח נמי איקרי מועד כדאמר אביי והאמר אביי תמוז דההיא שתא מלויי מלוייהו דכתיב קרא עלי מועד לשבור בחורי וא"ר יוחנן מורה היה ר' מאיר בשעיר של יהי"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתו, ומאי טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות, והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה יהי"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: ומתני' היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים מהו שיקרבו שעירי הרגלים ברי"ח. וכן שעירי ר"ח ברגלים. אמר להו יקרבו. והואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: גמ' בשלמא דרי"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא רגלים אמאי לא מכפר אדרית' כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא

רבינו חננאל

ובציין כתיב עון הקדשים ולא עון העדה. ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה על טומאת מקדש וקדשיו מאי טעמא ושעירי וי"ו מוסף וקדש זה לזה. ואקשנין השלישי אינו למד מן השני דהנה השני תלמוד הוא. וא"ר יוחנן דאין למדוק למד מלמד בקדשים. ופרקינן כולהו משעיר קמא לפי. ואקשנין והא שעיר יהי"כ ושעיר עצרת דלא כתיב בהן ושעיר. ופרקי ר' יונה אלה תעשו לה' במזבחתכם הוקשו כל המזבחים כולם זה לזה. ורי"ח נמי איקרי מועד כדאביי אומר (אמר) [כו'] קרא עלי מועד לשבור בחורי. וא"ר יוחנן מורה היה ר' מאיר בשעיר של יהי"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתו, ומאי טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות, והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה יהי"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: ומתני' היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים מהו שיקרבו שעירי הרגלים ברי"ח. וכן שעירי ר"ח ברגלים. אמר להו יקרבו. והואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: גמ' בשלמא דרי"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא רגלים אמאי לא מכפר אדרית' כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא

אלא דרגלים ניכפרו אדר"ח.

הא דלא פשיטא ליה דרשה דאותה כמו דרשה דעון משום דרי"ח צן יהודה דריש עון ולא דריש אותה וכן לרי"ח לפרש בסמוך גבי דרשה דאחת דפשיטא ליה טפי דרשה דאחת בשנה מדרשה דאחת יכפר: **בהו** שיקרבו זה בזה. של ר"ח זה ברגל אחר או של רגל זה ברגל אחר ניחא לכולהו שיקרבו ותימא דזעיא היא צפ"ק דחזמים (דף ג.) אי מכפר עולה אעשה ללחמך הפרשה והשתא אי לא מכפר היאך יקרע הא לא הופרש על טומאה שארעה צין זה לזה וי"ל

אומה

אומה